

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 czerwca 2019r.

Sąd Rejonowy w Świdnicy I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Maja Snopczyńska

Protokolant Agnieszka Ząbkiewicz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 11 czerwca 2019 roku w Ś.

sprawy z powództwa Syndyka Masy Upadłości Spółdzielczej (...) w upadłości likwidacyjnej w G.

przeciwko K. W. i B. W.

o zapłatę kwoty 8.467,64 zł

I. zasądza solidarnie od pozwanych K. W. i B. W. na rzecz strony powodowej Syndyka Masy Upadłości Spółdzielczej (...) w upadłości likwidacyjnej w G. kwotę 8.467,64 zł (osiem tysięcy czterysta sześćdziesiąt siedem złotych sześćdziesiąt cztery grosze) wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP liczonymi od 9 stycznia 2018 roku do dnia wydania wyroku, czyli łącznie kwotę 9.669,35 zł;

II. należność zasądzoną w pkt I wyroku rozkłada na 18 miesięcznych rat, przy czym dwanaście pierwszych rat po 450,00 zł, pięć kolejnych rat po 710,00 zł i ostatnia osiemnasta rata w kwocie 719,35 zł z zaznaczeniem, że raty będą płatne co miesiąc do 20 dnia każdego miesiąca począwszy od miesiąca następnego po dacie, w której wyrok się uprawomocni z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP, nie więcej niż wysokość odsetek maksymalnych za opóźnienie od każdego uchybionego terminu płatności poszczególnych rat;

III. zasądza solidarnie od pozwanych na rzecz strony powodowej kwotę 953,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym 900,00 zł zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, zaś dalej idący wniosek w przedmiocie kosztów oddala.

UZASADNIENIE

Strona powodowa Syndyk masy upadłości (...) w upadłości likwidacyjnej z siedzibą w G. wniosła w dniu 9 stycznia 2018r. przeciwko pozwany K. W. i B. W. pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym o zapłatę kwoty 8.467,64 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności obowiązującej stopy kredytu lombardowego NBP od wniesienia pozwu do dnia zapłaty i kosztami postępowania. W uzasadnieniu pozwu strona powodowa wskazała, że w dniu 3 listopada 2010r. zawarła z pozwanym K. W. umowę pożyczki konsumenckiej na cele mieszkaniowe w kwocie 27.000,00 zł, a pozwana B. W. poręczyła spłatę pożyczki. Strona powodowa podniosła, iż pozwany nie spłacał terminowo rat pożyczki, w związku z czym, po wezwaniu do dobrowolnej spłaty przeterminowanego zadłużenia i poinformowaniu poręczyciela o powstaniu zaległości oraz braku odpowiedzi ze strony pozwanych, strona powodowa wypowiedziała K. W. umowę pożyczki na cele mieszkaniowe z dnia 3 listopada 2010 r. nr (...). Syndyk masy upadłości (...) w upadłości likwidacyjnej z siedzibą w G. wskazał, iż łączna wysokość zadłużenia pozwanych wynosi 8.467,64 zł, w tym: niespłacony kapitał pożyczki w wysokości 6.761,49 zł i odsetki z tytułu opóźnień w spłacie pożyczki w wysokości 1.706,15 zł.

W dniu 6 kwietnia 2018 r. Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w L. wydał nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym zgodnie z żądaniem pozwu.

Od powyższego nakazu zapłaty pozwani K. W., B. W. wnieśli skutecznie sprzeciw, wskazując, iż strona powodowa nie wykazała roszczenia dochodzonego w pozwie. W toku postępowania pozwani wskazali, że nie negują obowiązku zapłaty, lecz wnoszą o rozłożenie na raty.

Postanowieniem z dnia 22 maja 2018 r. Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w L. stwierdził skuteczne wniesienie sprzeciwu i utratę mocy nakazu zapłaty w całości i przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego w Świdnicy.

W odpowiedzi na wezwanie Sądu, strona powodowa podtrzymała swoje dotychczasowe stanowisko w sprawie.

W toku postępowania Sąd ustalił

następujący stan faktyczny

W dniu 3 listopada 2010 r. pozwany K. W. zawarł z (...) z siedzibą w G. umowę pożyczki konsumenckiej nr (...), której spłatę poręczyła pozwana B. W..

Dowód:- umowa pożyczki konsumenckiej nr (...) z dnia 3 listopada 2010 r. – k. 51-54

- plan spłaty pożyczki – k. 74-75

- harmonogram spłaty pożyczki – k. 76

Postanowieniem z dnia 26 września 2014 r., sygn. akt (...), Sąd Rejonowy Gdańsk-Północ w G. ogłosił upadłość (...) w G. z możliwością zawarcia układu oraz powierzył sprawowanie zarządu całym majątkiem upadłego Zarządcy w osobie L. K..

Postanowieniem z dnia 20 listopada 2014 r., sygn. akt (...), Sąd Rejonowy Gdańsk-Północ w G. zmienił sposób prowadzenia postępowania upadłościowego z postępowania z możliwością zawarcia układu, na postępowanie obejmujące likwidację majątku upadłego i ustanowił Syndykem masy upadłości L. K..

Dowód: - postanowienie z 26 IX 2014r – k. 49

- postanowienie z 20 XI 2014r – k. 50

Pismami z dnia 29 stycznia 2015r. Syndyk (...) z siedzibą w G. wezwał K. W. do zapłaty zaległego zadłużenia w kwocie 947,58 zł, oraz zawiadomił poręczyciela B. W. o niespłaceniu przez pozwanego należności wynikających z umowy pożyczki.

Pismami z dnia 13 lutego 2015 r. strona powodowa wezwała pozwanego K. W. do zapłaty w terminie 7 dni zaległego zadłużenia w kwocie 1.681,87 zł, oraz zawiadomiła o zaległości poręczyciela B. W..

Pismami z dnia 24 lutego 2015 r. strona powodowa wobec zaprzestania terminowej spłaty zobowiązania wypowiedziała pozwanemu umowę pożyczki z dnia 3 listopada 2010 r. nr (...) oraz zawiadomiła o wypowiedzeniu umowy pożyczki poręczyciela B. W..

Dowód:

- wezwania do zapłaty z dnia 29 stycznia 2015 r., 13 lutego 2015 r. z potwierdzeniem nadania – k. 55 - 60

- powiadomienia poręczyciela z dnia 29 stycznia 2015 r., 13 lutego 2015 r. z potwierdzeniem nadania – 64 - 67

- wypowiedzenie umowy z dnia 24 lutego 2015 r. – k. 61-63

- zawiadomienie poręczyciela z potwierdzeniem nadania – k. 67-73

Pozwani do chwili obecnej nie spłacili zadłużenia objętego umową pożyczki konsumenckiej nr (...) z dnia 3 listopada 2010 r. Zadłużenie wynosi 8.467,64 zł, w tym 6.761,49 zł należności głównej.

Bezsporne, ponadto wynikające z zestawienia należności k. 46 , 217

Pozwani prowadzili działalność gospodarczą – pozwany jako taksówkarz, a pozwana jako osoba prowadząca solarium. Wszystkie oszczędności pozwani ulokowali w prowadzonej działalności. Później zaczęły się kłopoty finansowe pozwanych - solarium straciło klientki, kiedy pojawiły się powszechnie informacje o szkodliwości solarium. Córki pozwanych studiowały. Pozwani stali się osobami bezrobotnymi, ich zadłużenie rosło. W 2017 roku pozwani podjęli pracę i zaczęli się porozumiewać się z wierzycielami i spłacać zadłużenie. Ze wszystkimi wierzycielami z wyjątkiem (...) udało się pozwanym porozumieć. Pozwani do chwili obecnej spłacają część zadłużeń, część już spłacili.

Pozwana pracuje, zarabia 1400 zł netto, pozwany jest na stażu z Urzędu Pracy i otrzymuje wynagrodzenie ok. 1000 zł.

Dowód: - zeznania pozwanego k. 162-163, 228, płyta CD k. 230

- zeznania pozwanej k. 163

-dokumenty dotyczące innych zadłużeń k. 167-174

W tak ustalonym stanie faktycznym

Sąd zważył:

Powództwo jest zasadne i podlega uwzględnieniu.

Sąd uznał za wiarygodne dokumenty złożone przez stronę powodową, potwierdzające zasadność dochodzonego roszczenia i w oparciu o te dokumenty ustalił stan faktyczny sprawy. Pozwani w zasadzie nie kwestionowali istnienia i wymagalności roszczenia, powołali się jedynie na swoją trudną sytuację materialną, która uniemożliwia im spłacenie całego zadłużenia oraz niechęć strony powodowej do rozłożenia spłaty zadłużenia na raty. Jednakże sytuacja osobista i majątkowa nie zwalnia pozwanych z obowiązku wypełnienia umowy zawartej ze stroną powodową. Pozwani początkowo wskazywali, że strona powodowa nalicza pozwanym ubezpieczenie i opłatę 15 zł, jednak z dokumentów i pism procesowych przedłożonych w toku postępowania wynika, że pozwem objęto jedynie należność wynikająca z umowy o kredyt, bez kwot związanych opłatą członkowską i ubezpieczeniem. Ostatecznie pozwani po zapoznaniu się z pismami i dokumentami przedłożonymi przez stronę powodową nie kwestionowali wysokości naliczonej kwoty, lecz wnieśli o rozłożenie jej na raty.

Zgodnie z art. 720 § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. W myśl natomiast § 2 cytowanego przepisu umowa pożyczki, której wartość przenosi pięćset złotych, powinna być stwierdzona na piśmie. W myśl art. 353 § 1 k.c. zobowiązanie polega na tym, że wierzyciel może żądać od dłużnika świadczenia, a dłużnik powinien to świadczenie spełnić. Stosownie do art. 354 § 1 k.c. dłużnik powinien wykonać zobowiązanie zgodnie z jego treścią i w sposób odpowiadający jego celowi społeczno – gospodarczemu oraz zasadom współżycia społecznego, a także ustalonymi zwyczajami, o ile takie istnieją w danym zakresie. Zgodnie natomiast z art. 876 § 1 k.c. przez umowę poręczenia poręczyciel zobowiązuje się względem wierzyciela wykonać zobowiązanie na wypadek, gdyby dłużnik zobowiązania nie wykonał, a zgodnie z art. 881 k.c. w braku odmiennego zastrzeżenia poręczyciel jest odpowiedzialny jak współdłużnik solidarny. Stosownie do art. 481 § 1 k.c., jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Z treści umowy wynika, że w razie opóźnienia w zapłacie należą się odsetki umowne (nazwane przez stroną powodową karnymi) w wysokości

zmiennej, maksymalnie czterokrotność stopy lombardowej NBP. Wysokość zadłużenia wynika z przedłożonego przez stronę powodową wydruku rozliczenia.

Mając na uwadze, że pozwani ostatecznie nie kwestionowali wysokości naliczonej kwoty i żądanych odsetek uwzględniono powództwo.

Pozwani wnieśli o rozłożenie należności na raty.

Zgodnie z treścią art. 320 kpc w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie. Pozwani podnieśli, że prowadzili działalności gospodarcze i ulokowali w nich wszystkie oszczędności; później zaczęły się kłopoty finansowe pozwanych - solarium straciło klientki kiedy pojawiły się powszechnie informacja o szkodliwości solarium; pozwani stali się osobami bezrobotnymi, ich zadłużenie rosło; w 2017 roku pozwani podjęli pracę i zaczęli się porozumiewać się z wierzycielami i spłacać zadłużenie; ze wszystkimi wierzycielami z wyjątkiem (...) udało się pozwany porozumieć; pozwani do chwili obecnej spłacają część zadłużeń, część już spłacili; pozwana pracuje, zarabia 1400 zł netto, pozwany jest na stażu z Urzędu Pracy i otrzymuje wynagrodzenie ok. 1000 zł. Dołączona do akt dokumentacja potwierdza okoliczności podane przez pozwanych. Mając powyższe na uwadze zasądzoną należność rozłożono na raty.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie wskazanych wyżej przepisów, orzeczono jak w punkcie I sentencji wyroku, z tym, że z uwagi na przychylenie się do wniosku pozwanych o rozłożenie zadłużenia na raty i łączącą się z tym potrzebą ustalenia wartości zadłużenia podlegającego podziałowi na raty w momencie orzekania, skapitalizowano odsetki umowne od dnia wniesienia pozwu do dnia wydania wyroku, to jest od dnia 9 stycznia 2018r. do dnia 11 czerwca 2019r. co w konsekwencji dało kwotę 9.669,35 zł zasądzzonego roszczenia.

Brak spłaty zadłużenia względem strony powodowej pozwani tłumaczyli trudną sytuację materialną uniemożliwiającą im dokonania jednorazowej wpłaty obejmującej całe roszczenie. Z tej racji Sąd uznał, że zachodzą przesłanki rozłożenia pozwany zobowiązania wskazanego w pozwie na raty, tym bardziej, że z zebranego materiału dowodowego wynika, że pozwani mają stały dochód, spłacają pozostałe należności i wywiązują się z ugód zawartych z innymi wierzycielami. Mając na uwadze sytuację materialną i zarobkową pozwanych Sąd, rozłożył zobowiązanie na raty, wyważając wysokość raty tak, aby zapewnić możliwość ich spłaty przez pozwanych oraz umożliwić stronie powodowej zaspokojenie swojego roszczenia we względnie krótkim terminie. Proponowana przez pozwanych kwota 300 zł miesięcznie powodowałaby zbyt długi okres spłaty, zaś ustalając termin i wysokość rat należy mieć na uwadze interes obu stron. Ustalając początkowe raty po 450 zł sąd uznał, że pozwani będą w stanie przy swoich dochodach wywiązać się z tego obowiązku, w szczególności, że pozew został wniesiony w Elektronicznym Postępowaniu Upominawczym w dniu 9 stycznia 2018 roku, tym samym pozwani powinni poczynić pewne oszczędności celem spłaty zadłużenia. Natomiast ostatnie 6 rat ustalono wyższej kwocie mając na uwadze, że pozwani przestaną już spłacać należność na rzecz jednego z wierzycieli ((...)). Rozłożenie należności na taki okres nie narusza interesu wierzyciela. Sąd nie przychylił się do stanowiska strony powodowej, że brak jest podstaw do rozłożenia świadczenia na raty. Podkreślić należy, że upadłość wierzyciela nie wyklucza zastosowania art. 320 kpc.

Na potrzeby rozłożenia roszczenia na raty Sąd skapitalizował zatem – jak już wykazano powyżej – odsetki na dzień wydania wyroku (kwota 1.201,71 zł) i doliczył je do kwoty zobowiązania (8.467,64 zł), co dało kwotę 9.669,35 zł. Kwotę tą Sąd następnie rozłożył na 18 miesięcznych rat płatnych do 20 dnia każdego miesiąca począwszy od miesiąca następnego po dacie, w której wyrok się uprawomocni, przy czym dwanaście pierwszych rat po 450,00 zł, pięć kolejnych po 710,00 zł i ostatnia rata w kwocie 719,35 zł. Rozłożenie należności na raty wstrzymuje naliczanie dalszych odsetek – od dnia wyrokowania do dnia płatności, jednak – w wypadku uchybienia w terminie płatności zasądzone odsetki umowne, z ograniczeniem do odsetek maksymalnych, od każdego uchybionego terminu płatności poszczególnych rat w wysokości wskazanej w pozwie.

Mając na uwadze zasadę słuszności stanowiącą wyjątek od ogólnej zasady obowiązującej w procesie cywilnym – odpowiedzialności za wynik procesu – Sąd kierując się dyspozycją art. 102 k.p.c. zezwalającą w szczególnie uzasadnionych przypadkach na zasądzenie od strony przegrywającej tylko części kosztów albo nie obciążanie jej w

ogóle kosztami, z uwagi na trudną sytuację finansową pozwanych, którzy zadeklarowali wolę ratalnej spłaty całości zadłużenia, obciążył K. W. i B. W. tylko częścią kosztów procesu.